

„Nu ți-am poruncit Eu?” – Autor necunoscut

Verset călăuzitor: Iosua 1.9

Iosua 1.9: *Nu ți-am poruncit Eu:* «Fii tare și curajos!»? Nu te teme, nici nu te înspăimânta, *pentru că DOMNUL Dumnezeuul tău este cu tine* oriunde vei merge.

Două lucruri serioase și prețioase ne întâmpină în cuvintele de mai sus, lucruri care sunt de cea mai mare importanță pentru pacea inimii noastre și pentru liniștea permanentă pe drumul nostru. Timpul și împrejurările nu le modifică nici gravitatea, nici valoarea; ele sunt neschimbabile, atâta timp cât credincioșii sunt pelerini pe acest pământ. Aceste două lucruri sunt: autoritatea lui Dumnezeu *pentru* poziția pe care o ocupăm, pentru locul în care ne aflăm, și prezența Sa alături de noi *în* această poziție; Cuvântul Domnului ca unic standard și piatră de încercare *pentru* ceea ce facem și lumina feței Sale, care strălucește peste noi *în* ceea ce facem. Fără aceste două lucruri este imposibil să mergem pe drumul nostru într-un mod plăcut lui Dumnezeu. Nici unul nu este suficient fără celălalt. Poate că putem cita capitole și versete referitoare la poziția în care ne aflăm; dar dacă nu umblăm în prezența conștiinței și reală a Domnului, toate acestea nu folosesc nimic. Pe de altă parte, nu putem conta pe prezența și aprobarea Domnului, dacă nu putem da o dovadă divină, un „Așa vorbește Domnul” pentru ceea ce facem, pentru calea pe care o urmăm.

Iosua nu ar fi putut niciodată să facă față dificultăților și cerințelor timpului său fără aceste două lucruri; și chiar dacă pe calea noastră de astăzi nu întâmpinăm aceleași lucruri ca el, putem fi siguri că nici noi nu vom reuși în zilele noastre, dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu este singura noastră autoritate și prezența Lui singura noastră putere. Trăim într-o perioadă de mare confuzie. Un număr nenumărat de voci contradictorii răsună în urechile noastre. Nu numai că spiritele sunt din ce în ce mai divizate în lupta dintre adevăr și minciună, dintre credință și necredință, dar chiar și în rândul celor care îl mărturisesc pe Hristos, conflictul de opinii crește în loc să scadă. Numărul confesiunilor și al partidelor creștine este din ce în ce mai mare. Deși nu se poate nega faptul că Duhul lui Dumnezeu se străduiește să reînvie în inimile credincioșilor conștientizarea unității lor, credinciosul imparțial trebuie totuși să recunoască spre marea lui tristețe că noi garduri și bariere sunt ridicate în mod constant, în loc ca cele vechi, existente, să fie dărâmate. *Se simte* într-adevăr că aceste bariere de partidă sunt rele, se vorbește chiar deschis despre ele, se suspină și se plânge din cauza lor; dar în ciuda a toate acestea ele sunt lăsate să existe, nu sunt dărâmate. Se organizează mari întruniri, adunări generale ale creștinilor din diferitele confesiuni, pentru a exprima în acest fel, după cum cred ei, unitatea copiilor lui Dumnezeu; dar ei se adună *cu intenția precisă de a rămâne membri ai unei grupări*, și fiecare participant la astfel de întruniri este obligat să evite în înfățișarea sau în vorbirea sa orice lucru care ar putea să îl rănească pe celălalt în poziția sa religioasă specifică. Astfel, încă de la început se pun cătușe adevărului, nu trebuie spus *tot* adevărul; în afară de faptul că, încercând *să-i unească pe copiii lui Dumnezeu pentru o scurtă perioadă de timp* (și anume cu aprobarea reciprocă sau cel puțin recunoașterea tacită a poziției de partidă a indivizilor), *se lasă nerespectat, ba chiar se neagă* direct adevărul despre *unitatea trupului*, care a fost făcută o dată pentru totdeauna prin Duhul Sfânt.

Ce rezultă din toate acestea? Concluzia, care trebuie neapărat trasă, este *gravă*; poate părea chiar *dură* pentru unii credincioși, iar alții o pot numi chiar *lipsită de dragoste*, dar nu poate fi evitată, dacă vrem să onorăm adevărul. Ea este: *Nu se vrea* să ne despărțim de garduri și bariere; lipsește

(cel puțin în *această* privință) fidelitatea necesară și dorința de a se supune *necondiționat* Cuvântului lui Dumnezeu; se fac concesii, se vrea desigur să se lase pentru o vreme aceste bariere deoparte, dar se dorește totuși *să se rămână*, ca mai înainte, *despărțit* de cei cu care au fost botezați printr-un *singur Duh* ca să alcătuiască un *singur trup*. Vai, este ca o înclinație preferată adânc înrădăcinată, pe care o persoană probabil o recunoaște ca fiind rea și condamnată, dar pe care nu vrea să o distrugă din inima sa cu franchețe și hotărâre, asupra căreia nu vrea să pronunțe fără ezitare *sentința de moarte* și de care, prin urmare, nu este **niciodată** cu adevărat eliberată, în ciuda tuturor suspinelor și lamentațiilor sale.

Ah, inima sângerează la gândul la atâția copii iubiți ai lui Dumnezeu, care în viața lor practică stau credincioși și separați de lume, ca niște lumini în mijlocul întunericului, ca o mărturie pentru Domnul lor, dar care, așa cum am spus, nu se supun voinței clar exprimate a lui Dumnezeu în *această* privință. Sentința severă și emoționantă a apostolului asupra tuturor grupărilor umane: „*Nu sunteți voi carnali și nu sunteți voi în felul omului?*” (compară cu 1 Corinteni 3.3) se încearcă să fie ocolită într-un fel sau altul, sau cel puțin să i se diminueze pregnanța, vorbind despre schimbarea vremurilor, a circumstanțelor și altele asemenea. Ca și cum adevărul divin ar putea fi vreodată influențat sau schimbat de vremuri și circumstanțe sau chiar de punctele de vedere și opiniile în continuă schimbare ale oamenilor! Vai, în loc ca „toți să vorbească în același fel și să fie desăvârșit uniți în același gând și în aceeași părere” [compară cu 1 Corinteni 1.10], vedem pe cei care noi îi considerăm a fi cei mai buni și cei mai credincioși, mai devotați și mai perspicace oameni că se opun sever chestiunilor comune și merg pe căi complet opuse, deși toți mărturisesc că Îl urmează pe același Domn. Ce trebuie să facem în această privință? De ce avem nevoie într-o situație atât de dificilă? Un singur lucru: să medităm adânc în inimile noastre, în prezența sfântă a lui Dumnezeu, la aceste două propoziții scurte: „*Nu ți-am poruncit Eu?*” și: „*Iată, Eu sunt cu tine*”. De aceste două mari realități se poate bucura și cel mai slab și mai neînvățat credincios, iar fără ele nici cel mai perspicace creștin nu este în stare să stăvilească valul de păreri și de voință proprie care se ridică în jurul său.

Approape că nu a existat niciodată în istoria creștinismului o perioadă care să necesite atât de imperios legătura directă și personală a sufletului cu Dumnezeu și cu adevărul Său ca cea actuală. Dumnezeu supune sufletele celor care sunt ai Săi la un test remarcabil. Sita își face lucrarea sa serioasă de cernere în mijlocul bisericii mărturisitoare. Fără îndoială că cei care trec prin această cernere și încercare cu Dumnezeu culeg o bogată binecuvântare; dar trebuie să trecem prin ea. Astăzi se descoperă într-un mod cu totul special a cui credință se bazează doar pe puterea lui Dumnezeu și nu și pe înțelepciunea umană. O, fie ca Dumnezeu să facă inimile noastre tot mai credincioase și mai fidele Numelui prețios al lui Isus! „Tu vei păzi în pace desăvârșită mintea care se sprijină pe Tine, pentru că se încrede în Tine” (Isaia 26.3).

Dumnezeu și adevărul Său au fost și sunt în orice moment refugiul de neclintit al sufletului. Apostolul Pavel s-a referit și el la aceasta în Faptele apostolilor 20, când la sfârșitul vorbirii sale emoționante și înduioșătoare le-a spus bătrânilor din Efes. „Și acum vă încredințez lui *Dumnezeu* și *Cuvântului* harului Său” (versetul 32). El nu i-a încredințat niciunei rânduieli omenești, nici apostolilor sau urmașilor lor, nici adunărilor bisericii în general sau hotărârilor lor, nici părinților bisericii sau tradițiilor lor, nici învățătorilor și învățăturilor lor, nici propriilor lor reflecții și păreri bune sau îndrumării conștiinței lor; nu, toate acestea nu i-ar fi putut ajuta în fața „lupilor îngrozitori”, care vor intra la ei din afară, sau împotriva „lucrurilor stricate”, pe care oamenii din mijlocul lor le vor pune la cale. Nimic în afară de Dumnezeu și de Cuvântul harului Său nu poate ține sufletul în picioare într-o zi rea. Nici măcar conștiința, despre care ne place să vorbim cu

privire la poziția creștină pe care o ocupăm sau la căile pe care mergem, nu este un ghid care nu poate greși. Acolo unde nu este vorba de voia lui Dumnezeu revelată în mod categoric, ca în cazul consumării sau nu a anumitor alimente, al ținerii sau nu a anumitor zile, și alte astfel de lucruri exterioare, conștiința fiecăruia este decisivă pentru acțiunile sale, și ar trebui să am grijă să nu judec pe slujitorul altuia în astfel de cazuri; el stă sau cade pentru stăpânul lui (Romani 14). Dar când Dumnezeu a vorbit și a făcut cunoscută voia Sa, este datoria mea simplă, dar și sacră, să urmez această voie, fără a o interpreta sau a o anula, indiferent de persoane sau de circumstanțe. În acest caz, neîmplinirea vocii lui Dumnezeu, dacă nu este din necunoaștere, este direct neascultare.

Să fim atenți, de asemenea, să nu ne atașăm de un om și ca omul să nu ia în nici un fel locul lui Hristos. Pericolul este mare, atât pentru predicator, cât și pentru cei care îl ascultă. Cât de frumoasă a fost grija geloasă a apostolului Pavel ca nimeni să nu se sprijine pe el sau pe altceva, decât pe Dumnezeu cel viu Însuși! „Și pentru aceasta și noi mulțumim lui Dumnezeu neîncetat”, le scria el tinerilor credincioși din Tesalonic, „că, după ce ați primit *Cuvântul lui Dumnezeu auzit* de la noi, ați primit *nu un cuvânt al oamenilor*, ci, așa cum este, în adevăr, *Cuvântul lui Dumnezeu*, care și lucrează în voi care credeți” (1 Tesaloniceni 2.13). Acest lucrător devotat și simplu nu căuta altceva decât să lege sufletele cu Dumnezeu prin intermediul Cuvântului. Acesta este și scopul oricărei slujbe adevărate. Acolo unde slujirea nu este adevărată, nu este cu adevărat de la Dumnezeu, ea va lega sufletele de ele însele și de cel care o exercită; și într-un astfel de caz influența umană este la lucru: caracterul, educația, poziția, reputația și multe alte lucruri care împiedică sufletele să privească doar la Hristos și să se odihnească în Dumnezeu.

Dragul meu cititor credincios! Ai grijă ca sufletul tău să-și găsească singurul sprijin în temelia neschimbătoare și care niciodată nu se clatină a Cuvântului lui Dumnezeu, să ai autoritatea Lui, instrucțiunea Lui fără echivoc, atât pentru locul pe care te afli, cât și pentru lucrarea pe care o faci; și apoi ai grijă ca și prezența Lui să fie partea ta binecuvântată. Dacă ești bine în această relație dublă, atunci o pace plăcută îți va umple inima, iar calea ta va fi caracterizată de un calm și o constanță sfântă, orice s-ar întâmpla. „Nu ți-am poruncit Eu?” – „Iată, Eu sunt cu tine.” Este privilegiul tău binecuvântat să poți experimenta astăzi caracterul prețios al acestor două expresii la fel de deplin și de definitiv cum le-a experimentat Iosua la vremea sa sau cum au făcut-o profetul Ieremia și apostolii la vremea lor. Circumstanțele pot fi diferite, gradul de realizare mai mare sau mai mic în cazuri individuale; dar principiul rămâne întotdeauna același. Prin urmare, nu te mulțumești cu nimic mai puțin decât autoritatea și prezența lui Dumnezeu. Nu te lăsa indus în eroare de opiniile contradictorii ale oamenilor. Ele nu sunt nimic nou și nimic remarcabil. Dar nu uita că, cu mult deasupra tuturor luptelor și confuziei, a contradicției sectelor și partidelor, în lumina strălucitoare a prezenței divine, în pacea inerentă a sanctuarului ceresc, credința poate lua cu certitudine aceste cuvinte prețioase, care întăresc inima: „Nu ți-am poruncit Eu?” – „Iată, Eu sunt cu tine.”

Un credincios ar trebui să fie întotdeauna capabil să justifice, cu demnitatea credinței care se bazează doar pe puterea și autoritatea lui Dumnezeu, calea pe care merge, lucrarea pe care o face și locul pe care îl ocupă. Aceasta nu este aroganță sau mândrie, nu este încredere în sine sau laudă deșartă; nu, este exact opusul: neîncredere în sine și încredere în Dumnezeu.